YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
25 päivänä marraskuuta 1986 *

Yhdistetyissä asioissa 201/85 ja 202/85,

jotka Luxemburgin suurherttuakunnan Conseil d'État on saattanut perustamissopimuksen 177 artiklan mukaisesti yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäviksi saadakseen ensiksi mainitussa tuomioistuimessa vireillä olevissa asioissa

1) **Marthe Klensch, Kipgenin** leski, joka harjoittaa kauppaa toiminimellä Laiterie Ekabe, Eschweiler,

2) **Association agricole pour la promotion de la commercialisation laitière Procola**, sijoittautumispaikka Stolzembourg,

3) **Association agricole pour la promotion de la commercialisation laitière Corelux**, sijoittautumispaikka Berdorf,

vastaan

Secrétaire d'État à l'Agriculture et à la Viticulture, kuultavaksi kutsuttuna Association agricole Luxlait, sijoittautumispaikka Luxemburg (asia 201/85),

ja

Société civile Exploitation agricole de Niederterhaff, sijoittautumis- ja kotipaikka Bertrange,

vastaan

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Secrétaire d'État à l'Agriculture et à la Viticulture, kuultavaksi kutsuttuna Laiterie Ekabe, sijoittautumispaikka Eschweiler (asia 202/85),

ennakkoratkaisun perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdan sekä asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maito- ja maitotuotealan maksun soveltamista koskevista yleisistä säännöistä 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 (EYVL L 90, s. 13), sellaisena kuin se on muutettuna 26.2.1985 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 590/85 (EYVL L 68, s. 1) ja 23.5.1985 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1305/85 (EYVL L 137, s. 12), useiden eri säännösten tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja Y. Galmot sekä tuomarit G. Bosco, U. Everling, R. Joliet ja J. C. Moitinho de Almeida,

julkisasiamies: Sir Gordon Slynn,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies H. A. Rühl,

kuultuaan huomautukset, joita ovat esittäneet:

- Marthe Klensch, edustajanaan asianajaja Yves Prussen, Luxemburg,

- Association agricole pour la promotion de la commercialisation laitière Procola ja Association agricole pour la promotion de la commercialisation laitière Corelux, molempien edustajana asianajaja Fernand Entringer, Luxemburg,

- Société civile Exploitation agricole de Niederterhaff, edustajanaan asianajaja Yves Prussen, Luxemburg,

- Luxemburgin hallitus, asiamiehenään conseiller de direction adjoint Ferdinand Hoffstetter, maatalous- ja viininviljelyministeriö,

- Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään komission oikeudellisen yksikön virkamies Denise Sorasio,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen ja 27.5.1986 pidetyn suullisen käsittelyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 8.7.1986 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Luxemburgin suurherttuakunnan Conseil d'État on 21.6.1985 tekemillään päätöksillä, jotka ovat saapuneet yhteisöjen tuomioistuimeen 1.7.1985, esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle ETY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla viisi ennakkoratkaisukysymystä, jotka ovat samat molemmissa yhdistetyissä asioissa ja koskevat perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdan sekä asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun maito- ja maitotuotealan maksun soveltamista koskevista yleisistä säännöistä 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 (EYVL N:o L 90, s. 13) useiden eri säännösten tulkintaa.

2 Nämä kysymykset on esitetty kolmen meijerin ja yhden maidontuottajan Luxemburgin suurherttuakunnan maatalous- ja viininviljelyministeriötä (Secrétaire d'État à l'Agriculture et à la Viticulture) vastaan nostamien kanteiden yhteydessä. Meijerit ovat Eschweilerissa kauppaa harjoittavan Marthe Klenschin, Kipgenin leski, toiminimi Laiterie Ekabe, Stolzembourgissa toimiva Association agricole pour la promotion de la commercialisation laitière Procola ja Berdorfiin sijoittautunut Association agricole pour la promotion de la commercialisation laitière Corelux (asia 201/85), ja maidontuottaja Société civile Exploitation agricole de Niederterhaff, toimipaikka Bertrange (asia 202/85).

3 Kanteissa vaaditaan kumottaviksi useita ministeriön päätöksiä, joissa vahvistetaan viitemääriä maidon lisämaksua koskevan yhteisön järjestelmän soveltamiseksi. Vaatimustensa tueksi pääasian kantajat vetoavat muun muassa perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdassa esitetyn tuottajien ja ostajien syrjintäkiellon sekä maidon lisämaksua koskevan yhteisön säännöstön useiden säännösten rikkomiseen.

4 Kyseistä yhteisön säännöstöä, sen täytäntöön panemiseksi annettua Luxemburgin lainsäädäntöä sekä pääasian kantajien, Luxemburgin hallituksen ja komission yhteisöjen tuomioistuimelle esittämiä huomautuksia koskevat tiedot ilmenevät suullista käsittelyä varten laaditusta kertomuksesta. Oikeudenkäyntiasiakirjojen näitä osia käsitellään jäljempänä vain, mikäli se on tarpeen tuomioistuimen perustelujen selvittämiseksi.

5 Voidakseen arvioida, onko kansallinen lainsäädäntö yhteensopiva yhteisön oikeuden kanssa, Luxemburgin suurherttuakunnan Conseil d'État on lykännyt asian käsittelyä ja esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat kysymykset:

"1) Estääkö Rooman sopimuksen 40 artiklan 3 kohdan määräys, jonka mukaan yhteisessä maatalouden markkinajärjestelyssä ei saa syrjiä tuottajia yhteisössä, jäsenvaltiota valitsemasta asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklan mukaisesti viitevuodeksi, jonka perusteella asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklan 1 kohdassa tarkoitettu viitemäärä vahvistetaan, ensiksi mainitun asetuksen 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vuotta, jos kyseisellä valinnalla on se vaikutus, että sillä suositaan yhtä ostajaa ja näin ollen tälle ostajalle tavaransa toimittavia maidontuottajia muiden tuottajien ja niiden ostajien kustannuksella, joille kyseiset muut tuottajat ovat suunnanneet toimituksensa?

2) Mahdollistaako asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklan 1 ja 2 kohta sen, että jäsenvaltio, joka on valinnut viitevuodeksi vuoden 1981, soveltaa edellä mainitussa 2 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuun viitemäärään prosenttia, joka on mukautettu tiettyjen maksuvelvollisten ryhmien toimitusten suuruuden mukaan, vaikka tällaisesta mahdollisuudesta säädetään 2 artiklan 2 kohdassa nimenomaisesti ainoastaan siinä tapauksessa, että jäsenvaltio on valinnut viitevuodeksi kalenterivuoden 1982 tai 1983?

3) Ilmeneekö asetuksen (ETY) N:o 857/84 yleisestä rakenteesta ja erityisesti mainitun asetuksen 2 artiklan 2 kohdasta, 4 artiklan 2 kohdasta ja 8 artiklan 1 kohdasta, että jäsenvaltiolla, joka on valinnut menettelyn B, on lupa lisätä sellaisen tuottajan tilakohtainen viitemäärä, joka on lopettanut toimituksensa luovuttuaan tilastaan, sen ostajan varantoon, jolle kyseinen tuottaja aiemmin toimitti maitonsa, sen sijaan, että se lisäisi kyseisen määrän kansalliseen varantoon?

4) Mahdollistaako asetus (ETY) N:o 857/84 ja erityisesti sen 4 artiklan 2 kohta sen, että jäsenvaltio lisää toiminnastaan luopuneen tavarantoimittajan tilakohtaisen viitemäärän tämän viimeksi käyttämän ostajan varantoon myös siinä tapauksessa, että kyseistä viitemäärää on jo suurennettu kansallisesta varannosta otetuilla määrillä?

5) Jos vastaus neljänteen kysymykseen on myöntävä, mahdollistaako asetus (ETY) N:o 857/84 sen, että kyseinen viitemäärä lisätään viimeisimmän sellaisen ostajan varantoon, jolle tavarantoimittaja oli toimittanut maitoa vähintään kahden perättäisen vuoden ajan?"

Ensimmäinen kysymys

6 Kansallisen tuomioistuimen ensimmäisessä kysymyksessä kysytään pääasiallisesti, estääkö perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdassa esitetty syrjintäkielto jäsenvaltiota valitsemasta 31.3.1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklassa tarkoitetuksi viitevuodeksi vuotta 1981, jos tämän vaihtoehdon soveltamisesta kyseisen jäsenvaltion alueella aiheutuu tuottajien syrjintää yhteisössä.

7 Pääasian kantajat väittävät tältä osin, että vuoden 1981 valitsemisella viitevuodeksi on Luxemburgin suurherttuakunnan maitotuotemarkkinoilla vuoden 1981 jälkeen tapahtuneen kehityksen vuoksi suurinta ostajaa eli Luxlait'ta muiden ostajien kustannuksella suosiva vaikutus. Luxemburgin hallitus puolestaan väittää valinneensa vuoden 1981 viitevuodeksi sillä perusteella, että Luxemburgin suurherttuakunnassa meijerien rakenne vaihtelee niissä jäseninä olevien tuottajien tuotannon mukaan. Hallituksen mukaan minkä tahansa kiintiöiden myöntämismenettelyn soveltamisella on väistämättä se vaikutus, että kustannusrasitus jakautuu toimijoiden kesken eriarvoisella tavalla tilojen kehitysasteen mukaan. Komissio tähdentää, että jäsenvaltioiden voidessa valita useasta viitevuodesta niiden on ollut mahdollista valita niistä se, joka on parhaiten soveltunut niiden tuotanto- ja keräilyrakenteisiin.

8 Perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdan mukaan osana yhteistä maatalouspolitiikkaa toteutettavassa yhteisessä maatalouden markkinajärjestelyssä "ei saa syrjiä tuottajia tai kuluttajia yhteisössä". Tämä määräys on tarkoitettu koskemaan kaikkia yhteiseen maatalouden markkinajärjestelyyn liittyviä toimenpiteitä riippumatta viranomaisesta, joka ne toteuttaa. Näin ollen se sitoo myös jäsenvaltioita näiden pannessa kyseistä järjestelyä täytäntöön.

9 Näin on etenkin sen vuoksi, että yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan (yhdistetyt asiat 117/76 ja 16/77, Ruckdeschel, tuomio 19.10.1977, Kok. 1977, s. 1753 ja yhdistetyt asiat 124/76 ja 20/77, Moulins Pont-à-Mousson, tuomio 19.10.1977, Kok. 1977, s. 1795) perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdassa esitetty syrjintäkielto on ainoastaan yhteisön oikeuden perusperiaatteisiin kuuluvan yleisen yhdenvertaisuusperiaatteen erityinen ilmaisu. Kyseinen periaate edellyttää, että toisiinsa rinnastettavia tapauksia ei kohdella eri tavalla, ellei tällaista eroa voida objektiivisesti perustella.

10 Näin ollen on niin, että jos yhteisön säännöstö sallii jäsenvaltioiden valita jonkin useista täytäntöönpanomuodoista, jäsenvaltioiden on noudatettava 40 artiklan 3 kohdassa esitettyä periaatetta. Näin on erityisesti, jos ne voivat valita useasta vaihtoehdosta, joita käsiteltävänä olevassa tapauksessa ovat viitevuosi 1981 ja tietyin edellytyksin viitevuodet 1982 tai 1983.

11 Edellä esitetystä seuraa, että jäsenvaltiot eivät saa tällaisessa tapauksessa valita vaihtoehtoa, jonka soveltamisesta niiden alueella voi suoraan tai välillisesti aiheutua perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua syrjintää tuottajien välillä, kun huomioon otetaan jäsenvaltioiden markkinoilla vallitsevat olosuhteet ja niiden alueella harjoitetun maataloustoiminnan rakenne.

12 Näillä perusteilla ensimmäiseen kysymykseen on vastattava, että perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdassa esitetty syrjintäkielto estää jäsenvaltiota valitsemasta 31.3.1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklassa tarkoitetuksi viitevuodeksi vuotta 1981, jos tämän vaihtoehdon soveltamisesta kyseisen jäsenvaltion alueella aiheutuu sen markkinoilla vallitsevat olosuhteet huomioon ottaen tiettyjen tuottajien syrjintää yhteisössä.

Toinen kysymys

13 Toisena kysymyksenään kansallinen tuomioistuin kysyy pääasiallisesti, mahdollistaako 31.3.1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklan säännös sen, että jäsenvaltio, joka on valinnut kyseisessä säännöksessä tarkoitetuksi viitevuodeksi vuoden 1981, vahvistaa ostajien viitemäärät soveltamalla näiden kyseisen vuoden aikana ostamiin maitomääriin prosenttia, joka on mukautettu tiettyjen maksuvelvollisten ryhmien toimitusten suuruuden mukaan.

14 Tältä osin jo asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklan sanamuodosta ilmenee, että siinä säädetty mahdollisuus mukauttaa viitemäärät maksuvelvollisten ryhmien mukaan vuoden 1981 jälkeen tapahtuneiden rakenteellisten muutosten huomioon ottamiseksi annetaan jäsenvaltioille ainoastaan, jos ne ovat valinneet viitevuodeksi vuoden 1982 tai vuoden 1983.

15 Tämä kyseisen säännöksen sanamuotoon perustuva tulkinta on myös luodun järjestelmän rakenteen mukainen. Kuten komissio on aivan oikein tähdentänyt, asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklan tarkoituksena on antaa jäsenvaltioille mahdollisuus valita kahdesta menetelmästä viitemäärien vahvistamiseksi. Ne voivat näin ollen ottaa vahvistamisen perustaksi joko vuoden 1981, jolloin niiden on muulloin kuin tietyissä, säännöstössä tarkkaan rajatuissa erityistapauksissa jätettävä myöhempi kehitys huomioon ottamatta, tai sitten lähempänä järjestelmän voimaantuloajankohtaa olleen viitevuoden, jolloin niiden on otettava huomioon tuotannossa ja keräilyssä kyseiseen ajankohtaan mennessä tapahtunut kehitys. Koska nämä kaksi menetelmää ovat kuitenkin selkeästi erilaiset, niiden osia ei ole mahdollista yhdistellä keskenään.

16 Näin ollen toiseen kysymykseen on vastattava, että on 31.3.1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklan vastaista, että jäsenvaltio, joka on valinnut kyseisessä säännöksessä tarkoitetuksi viitevuodeksi vuoden 1981, vahvistaa ostajien viitemäärät muissa kuin säännöstössä nimenomaan määrätyissä tapauksissa soveltamalla näiden kyseisen vuoden aikana ostamiin maitomääriin prosenttia, joka on mukautettu tiettyjen maksuvelvollisten ryhmien toimitusten suuruuden mukaan.

Kolmas ja neljäs kysymys

17 Kansallisen tuomioistuimen kolmannessa ja neljännessä kysymyksessä kysytään pääasiallisesti, mahdollistaako 31.3.1984 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 857/84 sen, että jäsenvaltio, joka on valinnut menettelyn B, päättää lisätä toiminnastaan luopuneen tuottajan tilakohtaisen viitemäärän sen ostajan viitemäärään, jolle kyseinen tuottaja toimitti maitoa luopumisajankohtanaan, sen sijaan, että se lisäisi kyseisen määrän kansalliseen varantoon, ja voidaanko näin tehdä myös siinä tapauksessa, että kyseisen tuottajan tilakohtaista viitemäärää on jo aiemmin suurennettu kansallisesta varannosta otetuilla määrillä.

18 Pääasian kantajat väittävät, että Luxemburgin suurherttuakunnassa voimassa olevan kaltainen kansallinen lainsäädäntö, jonka mukaan tuotannosta luopuneiden tilojen tilakohtaiset viitemäärät siirtyvät niiden käyttämille meijereille, on omiaan antamaan perusteetonta etua kyseisten meijerien tavarantoimittajille muissa meijereissä jäseninä olevien tavarantoimittajien kustannuksella. Luxemburgin hallitus ja komissio puolestaan väittävät yhteisön säännöstön edellyttävän, että ostajien viitemäärät vahvistetaan viitevuoden aikana tosiasiallisesti keräiltyjen määrien perusteella, jollei asiaa koskevassa erityissäännöksessä toisin säädetä ja anneta lupaa myöhempien tapahtumien huomioon ottamiseen.

19 Tältä osin on palautettava mieliin, että asetuksen (ETY) N:o 857/84 7 artiklan 2 kohdan mukaan, jos sitä tarkastellaan yhdessä asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 16 päivänä toukokuuta 1984 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1371/84 (EYVL L 132, s. 11) 6 artiklan 1 kohdan d alakohdan kanssa, ostajan viitemäärää mukautetaan menettelyssä B muun muassa sellaisten tapausten huomioon ottamiseksi, joissa tuottaja vaihtaa ostajaa, jollei jäsenvaltioiden mahdollisuudesta säätää, että osa kyseisistä määristä lisätään asetuksen (ETY) N:o 857/84 5 artiklassa tarkoitettuun (kansalliseen) varantoon, muuta johdu. Toisaalta asetuksen (ETY) N:o 857/84 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään, että jos jäsenvaltiot myöntävät hyvityksen tuottajille, jotka sitoutuvat luopumaan maidontuotannosta lopullisesti, näin vapautuvat viitemäärät lisätään kansalliseen varantoon.

20 Asiaa koskevaan yhteisön säännöstöön ei kuitenkaan sisälly ainuttakaan säännöstä tai määräystä viitemäärien mukauttamisesta siinä tapauksessa, että tuottaja luopuu tuotannostaan vapaaehtoisesti. Näin ollen on tarkasteltava sitä, onko tällainen tapaus nimenomaisen säännöksen tai määräyksen puuttuessakin rinnastettava edellä tarkoitetussa säännöstössä mainittuihin tapauksiin.

21 Tältä osin on syytä palauttaa mieliin, että asiassa 218/82, komissio vastaan neuvosto, 13.12.1983 antamassaan tuomiossa (Kok. 1983, s. 4063) yhteisöjen tuomioistuin on todennut, että kun johdettuun yhteisön oikeuteen kuuluva oikeussääntö edellyttää tulkintaa, tätä oikeussääntöä on tulkittava mahdollisuuksien mukaan niin, että se on sopusoinnussa perustamissopimuksen määräysten kanssa eli tässä tapauksessa tuottajien välisen syrjinnän kieltävän perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdan kanssa.

22 Asetuksen tulkitsemisesta siten, että toiminnastaan vapaaehtoisesti luopuneen tuottajan tilakohtainen viitemäärä jää ostajan käyttöön, aiheutuisi syrjintää tuottajien välillä. Tosiasiallisesti ostaja voisi tässä tapauksessa myöntää kyseisen määrän uudelleen siihen sidoksissa oleville tuottajille suosien näitä siten perusteettomalla tavalla verrattuna muihin ostajiin sidoksissa oleviin tuottajiin. Tällaisesta tulkinnasta olisi myös seurauksena, että tuotantonsa keskeyttänyt tuottaja, joka haluaisi jatkaa toimintaansa uudelleen, olisi sidottu aiempaan ostajaansa voimatta tuolloin valita toista ostajaa. Tällainen vaikutus voidaan kuitenkin välttää tulkitsemalla edellä mainittuja asetuksen (ETY) N:o 857/84 säännöksiä siten, että viitemäärien mukauttamista sovelletaan vastaavasti myös siinä tapauksessa, että tuottaja on luopunut toiminnastaan vapaaehtoisesti. Asian käsittelyssä yhteisöjen tuomioistuimessa ei ole myöskään ilmennyt mitään perustetta, jonka vuoksi tuottajaa, joka on luopunut toiminnastaan saatuaan siitä hyvityksen, olisi kohdeltava eri tavoin kuin tuottajaa, joka on luopunut toiminnastaan vapaaehtoisesti.

23 Nämä näkökohdat ovat erityisen perusteltuja siinä tapauksessa, että kyseiselle tuottajalle on jo alkujaan myönnetty viitemääräänsä lisäys, joka on otettu kansallisesta varannosta asetuksen (ETY) N:o 857/84 3 tai 4 artiklan mukaisesti, toisin sanoen lähinnä jonkin kehittämissuunnitelman toteuttamiseksi.

24 Näillä perusteilla kolmanteen ja neljänteen kysymykseen on vastattava, että on 31.3.1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 vastaista, että jäsenvaltio, joka on valinnut menetelmän B, päättää lisätä toiminnastaan luopuneen tuottajan tilakohtaisen viitemäärän sen ostajan viitemäärään, jolle kyseinen tuottaja toimitti maitoa luopumisajankohtanaan, sen sijaan, että se lisäisi kyseisen määrän kansalliseen varantoon.

Viides kysymys

25 Koska viides kysymys esitettiin ainoastaan siltä varalta, että vastaus neljänteen kysymykseen olisi myöntävä, sen ratkaiseminen ei ole tarpeen.

Oikeudenkäyntikulut

26 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Luxemburgin hallitukselle ja komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida

määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikuluista.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Luxemburgin suurherttuakunnan Conseil d'État'n 21.6.1985 tekemillään päätöksillä sille esittämät kysymykset seuraavasti:

1) **Perustamissopimuksen 40 artiklan 3 kohdassa esitetty syrjintäkielto estää jäsenvaltiota valitsemasta 31.3.1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklassa tarkoitetuksi viitevuodeksi vuotta 1981, jos tämän vaihtoehdon soveltamisesta kyseisen jäsenvaltion alueella aiheutuu sen markkinoilla vallitsevat olosuhteet huomioon ottaen tiettyjen tuottajien syrjintää yhteisössä.**

2) **On 31.3.1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 2 artiklan vastaista, että jäsenvaltio, joka on valinnut kyseisessä säännöksessä tarkoitetuksi viitevuodeksi vuoden 1981, vahvistaa ostajien viitemäärät muissa kuin säännöstössä nimenomaan määrätyissä tapauksissa soveltamalla näiden kyseisen vuoden aikana ostamiin maitomääriin prosenttia, joka on mukautettu tiettyjen maksuvelvollisten ryhmien toimitusten suuruuden mukaan.**

3) **On 31.3.1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 vastaista, että jäsenvaltio, joka on valinnut menetelmän B, päättää lisätä toiminnastaan luopuneen tuottajan tilakohtaisen viitemäärän sen ostajan viitemäärään, jolle kyseinen tuottaja toimitti maitoa luopumisajankohtanaan, sen sijaan, että se lisäisi kyseisen määrän kansalliseen varantoon.**

Galmot Bosco

Everling Joliet Moitinho de Almeida

Julistettiin Luxemburgissa 25 päivänä marraskuuta 1986.

P. Heim
kirjaaja

Y. Galmot
viidennen jaoston puheenjohtaja